

George Drăghescu

Acasă la greieri

OPERA OMNIA
POEZIE CONTEMPORANĂ

TIPO MOLDOVA

George Drăghescu

Acasă la greieri

Redactor: Aurel Ștefanachi
Coordonator serie: Valeriu Stancu
Grafică: Florin ISUF
Culegerea și tehnoredactarea: Tiberiu GRIGORIU
Foto: Teodor DĂDĂLĂU
Coperta: Cristian Almășanu

ISBN 978-973-168-926-5

© Tipomoldova

Editura Tipomoldova este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (C.N.C.S.I.S.)

Iași, 2012

Editura Tipomoldova,
E-mail: office@tipomoldova.ro

George Drăghescu

Acasă la greieri

– cu grafică de Florin Isuf (1952-2012) –

Colecția OPERA OMNIA
Poezie contemporană

TIPO MOLDOVA

*Se dedică fiicei mele, Maria-Georgiana,
și soției mele, Liliana-Florentina*

Vârsta edenică

Lapidaritate și iar lapidaritate pare deviza poetului-actor George Drăghescu, domiciliat, aidoma subsemnatului, în Amarul Târg. Așezat în marginea haiku-ului și a aforismului, d-sa se străduiește a face economie de cuvinte într-o vreme în care cuvintele se risipesc prea adesea într-o vânturare sterilă, într-un zadarnic simulacru al plăsmuirii poetice. Se află implicat în pasiunea lui George Drăghescu pentru concentrare un protest împotriva acestei întristătoare inflații. Util, întrucât nu o dată pierdem simțul măsurii, acea disciplină a mijloacelor care face cu puțință atingerea unui țel. Bâjbâim în negura dezordinii verbelor care nu se mai leagă nici într-un chip rațional, nici în cel, paradoxal, al dicteului automat, procedeu nu al confuziei ci al contactelor fericit-imprevizibile, al hazardului norocos. Concentrarea expresiei, neglijată în contemporaneitate, ne lasă nostalgia unui filtru spiritual, al unei purificări. Ea se asociază desigur și cu bucuria meșteșugarului ce șlefuieste cristalul artei. Putem vorbi – de ce nu? – și de o asceză prin mijlocirea Formei. De o fascinație a limitei conștiente de sine, care se cumpănește cu calitatea lăuntrică a ființei. În acest sens, George Drăghescu se povățuiește pe sine: „Cântărește-ți bine limitele, să prindă în greutate calitățile”. Sau, în duhul unei economii ideale: „Orice exagerare este prin ea însăși o limită”. Flama patetismului e înlăturată: „Vorbele mari izvorăsc din jarul înțelepciunii, nu din flacăra ei”. Tăcerea aduce ea însăși o esență care nu se află la îndemâna oricui: „Sunt taciturni cei care nu au nimic comun cu tăcerea”.

George Drăghescu își intitulează cel mai reprezentativ ciclu de versuri O furnică pe Golgota. De ce o furnică? Oare pentru că, în mod curent, furnica e simbolul hărniciei, al prudenței, în opoziție cu greierele nonșalant, risipitor? O hărnicie care, să recunoaștem, poate fi împinsă la o accepție meschină, la o legătură prea strânsă, egoistă cu bunurile terestre... E mai potrivit să menționăm aici credința indiană potrivit căreia furnica sugerează însemnătatea minoră a fapturilor omenești luate în parte, mediocre, sortite pieirii dacă nu aspiră la „o înălțare către Brahma. Calitatea sfidează cantitatea. Avem a face cu o provocare adusă lumii materiale, deoarece microcosmul, purtător și el de absolut, se întâlnește cu macrocosmul divin: „O furnică pe Golgota duce o cruce de om”. Poetul nostru măsoară efortul, mistică în fond, a furnicii printr-un ocean întors: „Templul furnicii – un mușuroi la capătul lumii”. Sau într-un context brâncușian: „Pe Masa Tăcerii furnicile țin un concert”. Nu doar furnica se arată a fi un mesager al harului deopotrivă dumnezeiesc și poeticesc. „Contemporan cu fluturii, cu Dumnezeu”, pe urmele genialului precursor, George Drăghescu contemplă palpitul fragilelor zburătoare, grația lor stângace: „Doi fluturi se întâlnesc – stângaci se salută”. Ori raportează zbunguiala lor la eternitate: „Fluturii în grădină se joacă sau caută timpul?”.

Poetica lui George Drăghescu are simplitatea și transparența misterioasă a unui izvor ce țâșnește în miez de codru. Dacă litera versului se compune dintr-un mozaic percepțional, frecvent de inspirație silvatică, spiritul care îl animă e o transcendență. O stare angelică, incantatorie: „Pe unde au trecut lupii, eu am scris poezie, pe unde au trecut greierii, eu am scris poezie, pe unde au trecut îngerii, era scrisă deja poezie”.

Într-un soi de panteism liric, abstractul și concretul fuzionează: „Lucrurile abstracte sunt lucruri firești, așezate pe ochelarii lui Dumnezeu”. Vârsta arhetipală a acestui bard ingenuu n-ar putea fi decât cea edenică. Întrebându-se, atunci când Masa Tăcerii i se înfățișează acoperită de o zăpadă zaharoasă, „cine taie tortul pentru îngeri?”, d-sa numește copiii precum un substitut al celestelor înaripate. E o copilărire a poetului însuși, transpus în „gândul de copil”, care „aleargă pe câmp după un iepure” sau săvârșește fel de fel de alte năzdrăvănii. Dar individul, ca și colectivitatea umană, evoluează. Neputând susține doar partitura purității inițiale, George Drăghescu dă glas și „vârstei de fier”, care înăbușă serafismul începutului de viață. Se ivesc în consecință, sub pana d-sale, amărăciuni reflexive, scintilații melancolice: „Un vis ucide alt vis compromite utopia visului”. Ce așteaptă George Drăghescu? A reveni la idealitatea ființei neprihănite, consumată și totuși in-substituibilă: „Viitorul este o copilărie mistuită”.

Georghe Grigurcu

GEORGE DRĂGHESCU s-a născut la 16 mai 1968, în comuna Tismana-Sohodol, județul Gorj.

Absolvent al Facultății de Teatru și Film din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, specializarea Actorie.

Cărți publicate:

Infern de cuvinte (ed. Spicon, 1992), *Roua de seară* (ed. Ager, 1998), *Zestre pentru înălțare* (ed. Alexandru Ștefulescu, 1999), *Acasă la greieri* (editura Ager, 2001), *Poarta* (Ed. Măiastra, 2004), *Urme de înger* (ed. Dacia, 2005), *Jurnalul unui cabotin* (ed. Limes, 2005), *Oarecum psalmi* (editura fundației Constantin Brâncuși, 2010), *O furnică pe Golgota* (ed. Grinta, 2011).

A colaborat la revistele: „România literară”; „Luceafărul”; „Acolada”; „Ramuri”; „Orizont”; „Columna”; „Haiku”; „Orfeu”; „Albatros”; „Caligraf”; „Povestea vorbei”; „Caietele Columna”; „Tribuna literar-artistică”; „Coloana infinită”; „Provincia corvină”; „Cuvinte românești”; „Amfitrion”; „Portal – Măiastra”; „Unu”; „Lumea gorjeanească”, „Mesagerul literar și artistic” ș.a.

Prezent în antologiile: „O sută de catarge” (microantologie a haiku-ului românesc; editura Haiku, 1997, ediție îngrijită de Florin Vasiliu și Șerban Codrin, București); „Poezia pădurii” (antologie îngrijită de Radu Cârneli, ed. Orion, București, 1999), „Arome de nea” (antologie a haiku-ului românesc, ed. Ardealul, Târgu Mureș, 2004) ș.a.

Ediții îngrijite: „Un actor, o poezie” (ed. Măiastra, 2008); „Un actor, o poezie” (ediție revăzută și adăugită, ed. Măiastra, 2010), „Masca de cerneală” (Ed. Măiastra, 2012).

Au scris despre cărțile lui George Drăghescu: Gheorghe Grigurcu, Șerban Foartă, Marian Drăghici, Paul Aretzu, Horia Gârbea, Emilian Marcu, Gheorghe Neagu, Eugen Evu, Victor Sterom, George Mirea, Constantin Dumitrache, Nicolae Dragoș, Paula Romanescu, Rodica Mandache, Alexandru Florin Țene, Victor Știr, Tit-Liviu Pop, Horia Munteanu, Ștefan Vlăduțescu, Laurian Stănescu, Petru Birău, Ion Trancău, Ion Cepoi, Ion Popescu-Brădiceni, Aurel Antonie, George Manoniu, Vasile Ponea, Ion Șoldea, Zenovie Cărlugea, Lucian Gruia, Ion Pachiea Tatomirescu, Ion Găbudean, Ion Elena, Mariana Bătrân, Nicolae Brânzan, Alex Gregora, Sabin Popescu Lupu ș.a.

Prezent în volumele: „Scriitori gorjeni – file de dicționar” (Ed. Ager, autor Al. Doru Șerban); „Imixtiuni critice” (ed. Fundației Constantin Brâncuși, 2011, autor Ion Trancău); „Scriitori în Țara lui Brâncuși” (ed. Măiastra, 2007); „Murmurul vocilor” (ed. Cogito, 2007, ediție îngrijită de Ioan Țepelea și Virgil Bulat); „Gorjul literar” (ed. Măiastra, 2010); „Poeți din Gorj în limba germană” (ed. Măiastra, 2011) ș.a.

Fondator al revistei „Ceașca de cafea” (minilunar literar-artistic).

În prezent, actor la Teatrul dramatic „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu.